

РЕШЕНИЕ

№ 824

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **581** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба на О. А. Р.-Д., чрез адвокат К. Ч. срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи. Иск се присъжда на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 400 лева, ведно със законната лихва от деня на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Твърди се, че вредите представляват намаление на имущественото състояние на ищеца, поради обстоятелството, че същият е следвало да заплати адвокатско възнаграждение за съдебното обжалване на наказателно постановление № 17-4332-023982 от 20.11.2017 г., издадено от заместник-началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, което е било отменено с решение № 130385 от 03.06.2019 г. на Софийски Районен Съд, НО, 107 състав, постановено по наказателно от административен характер дело № 3010 от 2019 г. Ответникът СДВР, в подадения от пълномощника му писмен отговор оспорва жалбата. Счита, че не е доказано плащането на адвокатското възнаграждение за извършено процесуално представителство по наказателно от административен характер дело № 3010 от 2019 г., защото не е представено извлечение от сметката на адвоката, от което да е видно, че такава сума наистина е постъпила по нея. Посочва, че твърдението, че по делото за оспорване на НП е ангажиран адвокат не е достатъчно, за да може да се ангажира отговорността на ответника. Релевира се

липсата на договор за правна защита и съдействие, в който да е вписана заплатената на адвоката като възнаграждение сума в брой. В случай на уважаване на исковата молба, се прави възражение за прекомерност на заплатеното по настоящето дело от ищеца адвокатско възнаграждение.

По време на проведените по делото открити заседания, ищецът се представлява от адвокат Ч., която поддържа претенцията. В дадения от съда срок не са представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът СДВР, се представлява по време на проведеното съдебно заседание от юрисконсулт П., по аргументи, изложени в писмения отговор.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата молба е основателна и доказана по основание и размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в жалбата твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 130385 от 03.06.2019 г. на Софийски Районен Съд, НО, 107 състав, постановено по наказателно от административен характер дело № 3010 от 2019 г. е отменено наказателно постановление № 17-4332-023982 от 20.11.2017 г., издадено от заместник-началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР. С посоченото НП, на О. Д. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 700 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и е била лишена от право да управлява МПС за срок от три месеца.

Така постановеното от Софийски Районен Съд решение, с което е отменено въпросното наказателно постановление, не е обжалвано и е влязло в законна сила през месец юни 2019 г.

Видно от приетото в оригинал за послужване наказателно от административен характер дело № 3010 от 2019 г. процесуалната защита О. Д. е осъществена от адвокат К. Ч. от САК, по силата на Договор за правна защита и съдействие от 01.02.2019 г., като в договора е уговорено възнаграждение от 400 лева, платено в брой, при подписването на договора.

При така приетото за установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав прави следните изводи:

При извършената проверка за допустимост на предявените икове, настоящият съдебен състав счита, че са налице положителните процесуални предпоставки, обуславящи правото на ищеца да иска от съда да се произнесе по предявения иск, с който съдът е сезиран. Допустимостта на предявената от ищеца претенция се извежда от наведените от ищеца в исковата молба обстоятелства, а именно - че е неблагоприятно засегнат, претърпял е имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от действието на отмененото по съдебен ред като незаконосъобразно наказателно постановление, издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция” - СДВР. В хода на съдебното производство безспорно бе установено, че надлежен ответник в това производство, съобразно чл. 205 от АПК, е именно Столична Дирекция на Вътрешните Работи, тъй като това е юридическото лице, в чиято структура се намира административният орган издал отменения впоследствие от съда като незаконосъобразен административен акт, от който акт се твърди ищецът да е претърпял вреди. Следователно, предявеният иск е допустим за разглеждане в производство пред Административен съд-София град по реда на Глава

XI от АПК.

Разгледан по същество, предявеният иск за обезщетение за причинените на дружеството имуществени вреди в резултат на отменено като незаконосъобразно наказателно постановление е основателен и следва да бъде уважен, със законните последици от това. Съображенията на настоящия съдебен състав за това са следните:

За да бъде уважен предявен иск за обезщетение за вреди, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на администрацията с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо да бъде установено наличието на кумулативно посочените в закона предпоставки, а именно: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт и вредоносния резултат. Съобразно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица.

Анализът на събраните в хода на настоящото съдебно производство доказателства дава основание на съда да направи обоснован извод, че е налице първата от изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск за обезщетение на претърпените от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт - отменено като незаконосъобразно с влязло в законна сила съдебно решение наказателно постановление. Настоящият съдебен състав намира, че е безспорно, че отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление представлява властнически акт, издаден от административен орган, в рамките на неговата компетентност, който административен акт, макар да поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Следователно по ясен и недвусмислен начин е доказано изпълнението на първата предпоставка за уважаване на предявения иск като основателен и доказан – налице е отменено като незаконосъобразно по съдебен ред, с влязло в законна сила съдебно решение, наказателно постановление,

Изпълнено е второто кумулативно изискуемо условие, за да бъде основателен и доказан предявеният от О. Д. иск за обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат на този незаконосъобразен административен акт - на ищеца е била причинена имуществена вреда от същото това отменено като незаконосъобразно наказателно постановление. Видно от представения и приобщен като доказателство по делото договор за правна защита и съдействие в рамките на проведеното съдебно производство по обжалване на процесното наказателно постановление О. Д. е била представлявана от адвокат К. Ч.. Доказано е по безспорен начин, че ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение на ангажирания да осъществи процесуално представителство и правна защита адвокат в размер на 400 лв. Ето защо съдът намира, че е доказано както претърпяване на имуществена вреда, изразяваща се в заплащане на адвокатско възнаграждение за оказаната правна защита и съдействие по дело по обжалване на незаконосъобразното наказателно постановление, така и размерът на причинената имуществена вреда.

Претендираните от ищеца имуществени вреди са в пряка причинно-следствена връзка с отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление, защото заплатеното

от О. Д. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и правна защита по воденото дело в районния съд с предмет законосъобразността на издаденото наказателно постановление - е обичайна, нормално настъпваща и необходима последица от издаването на това наказателно постановление, като правната защита, съответно правенето на разходи за такава са в резултат именно на издаването на този незаконсъобразен административен акт. Наличието на твърдяното облигационно отношение по сключения договор за правна защита и съдействие между ищеца и адвоката, предоставил правната защита по никакъв начин не влияе върху наличието на основание за претендиране на претърпените вреди, които вреди са резултат от незаконсъобразен административен акт, отменен по надлежен ред от съда. Следва изрично да бъде посочено, че съобразно Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСС на Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, че след като в производството по обжалване на наказателно постановление ищецът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен за осъществяване на тази защита не е нищо друго освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконсъобразен административен акт и е непосредствена последица от него. Независимо, че плащането на адвокатското възнаграждение е извършено въз основа на изрично писмено пълномощно и по силата на облигационно отношение между адвоката и ищеца, несъмнено съществува пряка причинно-следствена връзка, тъй като единствената причина за упълномощаването и използването на адвокатска услуга, за реализиране на правото на защита, включително и чрез съдействие на защитник-адвокат е издаденото наказателно постановление. Ако не съществуваше незаконсъобразното наказателно постановление нямаше да възникне и необходимостта от реализиране на правото на защита посредством ангажиране на адвокат за оказване на правна защита и процесуално представителство, респективно нямаше да е необходимо да бъдат правени разходи за адвокатска защита. Както изрично се посочва в цитираното по-горе тълкувателно решение "неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие... Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар, е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган". Иначе казано, самото наказателно постановление е необходимото условие за сключването на договора за правна защита и съдействие, за извършване на процесуално представителство, съответно за плащането на адвокатския хонорар и причиняването на вреди на ищеца. Изплатеното адвокатско възнаграждение представлява вреда, тъй като е налице отрицателно изменение в имущественото състояние на ищеца в резултат на незаконсъобразно издаденото наказателно постановление дори и когато това намаляване на имуществото на ищеца представлява правомерното извършване на разходи за адвокатски хонорар за процесуално представителство и правна защита срещу незаконсъобразното наказателно постановление.

Обстоятелството, че административно-наказващият орган е издал въпросното наказателно постановление в кръга на професионалната си компетентност е

ирелевантно за това дали така издаденият административен акт е незаконосъобразен и дали са налице предпоставките за уважаване на предявения иск за обезщетяване на вредите, които ищецът е претърпял в резултат на издаденото срещу него наказателно постановление.

Настоящият съдебен състав намира, че доводите за липса на доказателства за плащане на възнаграждението, защото не е представено извлечение от банковата сметка на адвокатата са лишени от правна опора.

Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

Това приема Общото събрание на гражданската и търговска колегия на Върховния касационен съд (ВКС) в Тълкувателно решение от 6 ноември 2013 г. по тълкувателно дело №6/2012 г., посветено на съдебните разноски.

ВКС посочва, че само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан видът на плащане, освен когато начинът на плащането е указан задължително в нормативен акт – например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

По изложените съображения настоящият съдебен състав на Административен съд – София област счита, че е доказано наличието на всички изискуеми предпоставки за ангажиране отговорността на ответника на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, като СДВР следва да заплати на ищеца обезщетение за претърпените от него имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по обжалване на наказателно постановление пред Софийски Районен Съд по НАХД № 3010/2019 г. по описа на този съд в размер на 400 лв., ведно със законната лихва върху така установената главница, считано от 16.01.2019 г. (датата на депозиране на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в това съдебно производство разноски. Лишено от правна опора е възражението на пълномощника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е при интерес до 1000 лв. – 300 лв. Такъв е размерът на възнаграждението на адвокат Ч., за осъщественото процесуално представителство по настоящето дело.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати О. А. Р.-Д. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] сумата от 400 лева, ведно със законната лихва от считано от 16.01.2019 г. (датата на депозиране на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане, като обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди, настъпили от административен акт – наказателно постановление № 17-4332-023982 от 20.11.2017 г., издадено от заместник-началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, който в последствие е бил отменен от съда.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на О. А. Р.-Д. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 310 (триста десет) лева, представляваща платените разноски – платено адвокатско възнаграждение за един адвокат от 300 лева и 10 лева внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.